

Megnyitották az Újságíró-stúdiót

A magyar sajtó napja előestéjén, tegnap Szegeden, a Sajtóház klubjában ünnepélyesen megnyitották az Újságíró-stúdiót. Ezen részt vett dr. Ágoston József, a megyei pártbizottság titkára, Lukács Vince, a Magyar Újságírók Országos Szövetségének munkatársa, Wagner István, a Tudományos Ismeretterjesztő Társulat Csongrád megyei szervezetének szaktitkára. Rácz Lajosnak, a Csongrád megyei Hírlap főszerkesztőjének üdvözlő szavai után dr. Ágoston József az újságírás pártosságát, népünk szolgálatát hangsúlyozta megnyitó beszédében. Ezután elhangzottak az első előadások.

A stúdió következő foglalkozását december 20-án, csütörtökön délután 4 órától tartják a szegedi Sajtóház klubjában.

Együttműködés

A magyar-csehszlovák belkereskedelmi állandó bizottság 6. ülését december 3. és 6. között tartotta Budapesten. Megtárgyalták az 1973. évi állami és szövetkezeti belkereskedelmi választékcsere alakulását és a műszaki-tudományos együttműködés eredményeit.

Kitüntetés

Tegnap délelőtt a megyei tanácsában dr. Komócsin Mihály, a megyei tanács elnöke a Népköztársaság Elnöki Tanácsa nevében Hegyi Juliának átnyújtotta a Munka Érdemrend ezüst fokozatát abból az alkalomból, hogy 35 éves pénzügyi, 32 éves OTP-szolgálat után nyugalmába vonul. Hegyi Julián 19 évig volt az OTP Csongrád megyei igazgatóságának helyettes vezetője. A kitüntetés átadási ünnepségen megjelent Kovács Imre, a megyei tanács elnökhelyettese, Török László, az OTP Csongrád megyei igazgatója is.

Ha van, miért nincs?

Javítani kell a pb-gázellátást

Többen telefonáltak tegnap a szerkesztőségbe, hogy megjelent a hirdetés lapunkban, miszerint mindennap 8-tól 16 óráig a Kolozsvári téren gépkocsiról árulják a pb-gázpalackot, viszont már 10 óra, sok ember várakozik a téren — de se kocsi, se gázpalack.

A helyszínen valóban megtaláltuk a várakozókat, ketten közülük — Geiger Tiborné, szegedi ruházati szövetkezet, és Szabó Lajos, a Volán 10. sz. Vállalat dolgozója — velünk tartott, hogy a DÉGAZ-nál meg tudjuk: miért várakoznak hiába az emberek a Kolozsvári téren.

re a beruházás miatt szükség volt, de ezt bizonyára nem az utolsó pillanatokban lehetett csak tudni. A Pásztor utcai telep meg csak december 10-én kezd árusítani!

Emiatt írt a szerkesztőségbe joggal elkeseredett hangú levelet sokak nevében Horváth Jenő (Gera Sándor u. 55.) olvasónk is, hozzátéve: ha visznek is naponta többször a környékre egyegy teherautónyi palackot, az szinte azonnal elfogy.

Mándoki János azt mondja, hogy nem a gázpalack-mennyiséggel van baj, a szállítás okoz nehézségeket. Hattastelepen például az keverte a bajt, hogy három napja nem jött a Volán szállítókosija. A kérdés csak az, hogy miért nem hívnak akkor a Belkereskedelmi Fuvározó Vállalattól kocsi? Az ellátási kérdés ugyanis nem a két cég — a DÉGAZ és a Volán — ügye, s hogy jön a kocsi vagy nem, ez nemcsak kereskedelmi partnerek hibája. Ennél sokkal súlyosabb dolog sok száz embert bosszantani, a gázpalackra ugyancsak rászoruló külső városnegyedben lakókat télvíz idején bizonytalanságban tartani. A beköszöntött hideg, úgy látszik a „meglepetés” erejével hatott, mert nem voltak kellően feltöltve a cseretelepek, s az ilyenkor még jobban fogyó gázellátás nem volt zavartalan. Éppen, mert tél elején vagyunk, s elég csak a naptárral nézni, hogy tudjuk, még elég sokáig tartja magát a tél, jogos a kérdés, mi lesz ezután?

— A telepek feltöltése folyik — mondja Mándoki János —, Szegeden napi átlagban 600—700 darab palackot cserélnek, az ünnepek előtt meg várhatóan ennél is többet. A decemberben hátralevő 20—22 nap alatt 14 ezernél több palackot szállítunk a telepekre, és segíti az ellátást a Dorozsmai ÁFESZ által biztosított több mint 3 ezer palack a dorozsmai körzetben. Elég utánaszámolni: ezzel a mennyiséggel az ellátás biztosított.

3

— És a fuvarozás? — A vásárlókhöz mindenestre „közelebb kerülünk” azzal, hogy hamarosan két telep lesz Móraváros és Alsóváros körzetében, az egyik a most nyíló Pásztor utcai, a másik majd a Gólya utcában lesz. Addig pedig a Kolozsvári téren árusítunk autóról.

— Csak ne úgy, mint tegnap. — Valóban, a hirdetést körülbeképezni kellett volna megfogalmazni. Ezt módosítani is kell. Ami pedig a szállítást illeti, a gépkocsivezető helyettesítését megoldottuk — mondja Nagymihály István, szállítási előadó. — Az igazság az, hogy kevés a kocsi és mind-egyikre csak egy gépkocsivezető van. Ha egy is hiányzik, megéri a vállalat. Különben pedig decemberben négy új kocsi kapunk, mert rendelésünk soronkívüliségét elismerték, és emléjük, hogy ez a négy új kocsi jelentősen enyhíti a szállítási gondokat.

Az ünnepekre és a disznóvágások idejére jobb ellátást ígér a DÉGAZ. Az ellátás különben kötelessége! Szőke Mária

A magyar sajtó napján

Lenin — akinek a párttagsági könyvében ez a bejegyzés áll: újságíró — a párt és a tömegek közötti kapcsolat egyik alapvető eszközének tekintette a kommunista sajtóorgánumokat. A magyar sajtó napját a Vörös Újság megjelenésének évfordulóján ünnepeljük. Külön nyomatékkal kell erre ma hivatkozni, hiszen éppen ötven éve, hogy 1918. december 7-én megjelent az első magyarországi kommunista lap, a Vörös Újság első száma.

A Vörös Újság a magyar munkásosztály forradalmi eszméit hirdette, a magyar népmillió tömegeinek akaratát juttatta kifejezésre. Hagyománya vezérelte az illegális súlyos években a kommunista újságírást, elsősorban az illegális Szabad Népet, amelynek példája szintén azt bizonyítja, hogy minden zsarnokságon győzedelmeskedő hatása és ereje van az igazság szavának, a kommunista újságírásnak!

Kegyelettel emlékezünk e napon a kommunista sajtó nagy mártírjára, Rózsá Ferenc elvtársra, akinek hősiességét Ady Endre szavaival fejezhetjük ki leghívebben: „Csak akkor születtek nagy dolgok, / Ha bátrak voltak, akik mertek / S ha százszor tudtak bátrak lenni, / Százszor bátrak és viharvertek.”

A kommunista sajtóval együtt számot tartjuk a magyar sajtó minden haladó hagyományát. Tisztelettel szólunk a Pesti Hírlapról, amely 1841. januárjában jelent meg először, s amelynek csaknem minden jelentősebb cikke Kossuthól származik; Tánács Mihály lapjáról, amely Munkások Újságja címen az akkori forradalmi korszak legjellegzetesebb sajtóterméke volt. Megbecsüléssel forgatjuk, olvassuk, idézzük Ady Endre, Mikszáth Kálmán, Móricz Zsigmond, Bródy Sándor, Bálint György publicisztikáit, riportjait, jegyzeteit.

A mai magyar sajtó nemcsak ápolja némes hagyományait, hanem azok nyomdokain haladva végzi mindennapi dolgát, elődei tetteihez méri eredményeit, tenni-váloit. Példa nélkül álló a magyar sajtó történetében, hogy ma már tizenkilenc megyei és két városi pártlapunk jelenik meg, mintegy kilencszázezer példányban. A Délmagyarország átlagos napi példányszáma több mint 46 ezer, a Csongrád megyei Hírlap 37 ezer 415 példányban jelenik meg. Csongrád megye két napilapját tehát mindennap több mint 83 ezer példányban olvashatják.

Magyar újságjaink legfőbb erénye, hogy gyorsan reagálnak mindarra, ami a helyi közvéleményt, az adott terület irányítói szerveit foglalkoztatja, ugyanakkor osztozik az országos gondokon, örömeiben is.

Az MSZMP Központi Bizottságának 1972. novemberi ülése óta eltelt esztendő a politikai élet rendkívül aktív, termékeny időszaka volt. Megyei újságjaink jól tükrözik a gazdasági, politikai és ideológiai életünkben végbemenő pozitív folya-

matokat, mindinkább felszínre hozzák a tömegek alkotó gondolatait, kezdeményező-készségét. Tudatosítják közvéleményünkben, hogy szocialista fejlődésünk továbbmenetét mindennek előtt a munkásosztály tevékenysége, vezető szerepének érvényesülése, felelősségérzete, hangulata és tettekéssége határozza meg.

Abban, hogy mindenütt — az ország legtávolabbi szögletében is — helyesen értelmezzék, jól hajtják végre pártunk politikáját, továbbra is kiemelkedő jelentőségű a helyi, a megyei és a városi újságok tevékenysége.

Társadalmunk ideálja a tudatosan tevékenykedő ember, aki megérti és megvalósítja a nagy változásokat, aki nem fél szemtől szembe mondani kellemetlen igazságokat, aki nyíltan ostromozza a maradiságot, a könnyelműséget, a tunyaságot. A sajtó védelmébe veszi az ilyen elégedetlenkedő embereket, mert az ő szavuk jó értelemben vett elégedetlenség, fejlődésünk egyik hajtóereje.

Magyar újságjaink ma már sokkal érdekesebbek és olvasmányosabbak, mint az elmúlt esztendőben voltak. Hangjuk őszinte és egyértelmű. Vonerejüket és érdekességüket az is növeli, hogy egyes részüket a legmodernebb nyomdatechnikai eljárásokkal készítik. Természetesen a tetszetősebb kivétel csak akkor éri el a kívánt hatást, ha a mondanivaló is magvas, tartalmas.

A mondanivaló elsősorban a téma tetszető gazdagsága. Erről külön hangsúlyt szövegeztünk Kádár János elvtárs, a kommunista újságírók két évvel ezelőtt tartott aktívaülésén. „Általában az a jó témameghatározás — mondotta a Központi Bizottság első titkára —, amikor összetálcáljuk az, ami a központi irányító szerveket, és az adott terület irányítói szerveit foglalkoztatja, valamint amit a tömegek is igényelnek. Mindennek valamiképpen szinkronba kell kerülnie. Ha nincs szinkron, baj van, és elő kell segíteni, hogy ez a szinkron létrejöhessen. Tehát ha a tömegek nem eléget foglalkoznak azzal, amivel a vezetés, akkor ezen segíteni kell: propagálni a vezetés által napirendre tűzött témákat. Ha viszont a vezetés nem törődik eléget azzal, ami a tömegeket foglalkoztatja, akkor a vezetéssel kell segíteni, és arra szorítani, hogy megbirkózzék ezekkel a kérdésekkel...”

Nem könnyű feladat megteremteni az újság hasábjain ezt a szinkront. De a forradalmi magyar sajtó legjobb hagyományai megannyi példával mutatják a követendő módszereket.

Ma, a magyar sajtó napján közvéleményünk azt kívánja a sajtó, a rádió, a televízió dolgozóitól, hogy továbbra is határozottan tevékenykedjenek közös céljaik, a szocializmus építése, az ország gyarapodása érdekében.

Köszönettel a MSZMP Központi Bizottságának munkatársai

Halálgyár az őserdőben

Kétfészes, színes, szélesvásznú szovjet film. Írta: Sz. Mihalkov és A. Stepanov. Képz.: V. Milotij és V. Potyehan. Zene: O. Karavajcsuk. Rendezte: Szavva Kulis. Főszereplők: N. Zaszuhin, Sz. Szmechnova, J. Jarvet, M. Marion, N. Sopov.

Szavva Kulis filmjében rengeteg iszonyatos kép van. Egyik jelentősebb egy csoport fehér katona kört alakít, lökdösnek, ütlegetnek, rugdosnak egy néger „lázádot”, majd megunva a „játékok”, addig verik a fejét egy gépkocsihoz, míg a főnökük azt késsel le nem vágja. A fekete fejet aztán labdaként rugdossák és röhögnek. Ez a tömény borzalom egy a többi között, az egész film azonban mégsem képes kiváltani elemi erejű tiltakozásunkat.

Mi az oka, hogy az égbőlkiáltó embertelenségek látványára nem érezzük zsigereinkben a mozgósító erejű lázadást? A film arról szól, hogy a kémiai és biológiai fegyverek betiltásával foglalkozó nemzetközi szervezet tudósok egy csoportját küldi Afrikába, hogy felkeressék az ott pusztító járvány okait. Rendkívüli viszontagságok után a biológus professzorok egy szupermodern „kutatóbázisra” érkeznek. Megtudják, hogy ez egy fasiszta szervezet központja, amelynek alkalmazottai az ott élő négerre próbálják ki az emberi ség elpusztítására készített biológiai fegyvereket. Erről a történetről azonban minduntalan elvonják figyel-

müket a film alkotói. Például az előlábban említett jelenetsorral, amely csak egy epizód a tudósok utazásából; a bizottság vezetője, Szmolencev szovjet professzor egyéni tragédiájának ábrázolásával; az egész kalandos afrikai úttal, amely során a néger piac, a fényűző bárók, a dzsungelbeli esős évszak rémségei és a gyönyörű, egzotikus tájak mind bemutatkoznak; a nemzetközi bizottság üléseivel, amelyeken nagyon hosszú beszédeket mondanak.

Minden esemény olyan reprezentatív, vagy különleges helyszínen történik, minden mozzanatot olyan hosszadalmasan kísér a felvevőgép (amely egyébként nagyon jól működik), hogy figyelmünk elkalandozik, helyesebben nem tudjuk eldönteni, mire is kell tulajdonképpen figyelnünk. Ha lehet, ennél még zavaróbb, hogy a hosszú filmidő nagyobb részében hatalmasan felerősített, baljós dübörgésű zene teszi próbára — nem idegeinket, csak dobhártyáink türelmésségét. A téma pedig megérdemelt volna egy gazdaságosabban szerkesztett, szolidabb, de célratörőbb eszközökkel megalkotott filmet.

S. E.

Jogosan kártalanítottak

Felmentő ítélet

Egy viszonylag nagy, reflektorfényben álló ügyre tett pontot fellebbezés folytán a szegedi megyei bíróság. Első fokozaton az ügyet a szentesi járásbíró 12 napon át tárgyalta, s kihallgatott közel 80 tanút és szakértőt egész sorát. A vádlottak padján ült Pintér István 43 éves, Csongrád, Nagyrét 101. szám alatti lakos, a csongrádi Tiszai Tsz. elnöke és Korondi László 31 éves, Szeged, Oltvai utca 8. szám alatti lakos, az Állami Biztosító Csongrád megyei igazgatóságának kárszakértője. Az volt ellenük a vád, hogy 1970 nyarán Pintér megegyezett Koron-

dival, hogy a térszék olyan területeit is felveszi vízkárosultnak, s azért kártérítést fizetnek ki, amelyek nem szenvedtek semmilyen kárt, nem volt bevetve stb.

A vádirat szerint 577 ezer 524 forint kár okoztak térszékterületükben az Állami Biztosítónak. A térszék egyébként akkor 8 millió forint volt a vízkára. Annak idején az Állami Biztosító szakértői rendben találták a károk kifizetését. Az eljárás során vizsgálta az ügyet az adóhatóság, majd a bíróság által kirendelt szakértő is. A tárgyalás folyamán szakértők és tanúk egybehangoz-

vallomása alapján a szentesi járásbíró Pintér Istvánt és Korondi Lászlót felmentette a különösen nagy kárt okozó csalás büntetnének vádjától, mert megállapította, hogy nem követtek el bűncselekményt. Merültek fel ugyan terhelő bizonyítékok is, de a vallomásokból kiderült, hogy valamire nehezteltek a Tiszai Tsz. elnökre. A bíróság ezt is mérlegelte, valamint azt, hogy az Állami Biztosító jogosan annyit kárt fizetett ki a térszéknek, amennyit a szerződés szerint megillette. A felmentő ítéletet jogerőre emelte a szegedi megyei bíróság.